

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

BITVA O NETHER

GAMEKNIGHT999 SÁGA
KNIHA DRUHÁ

MARK CHEVERTON

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

BITVA O NETHER

MARK CHEVERTON

Gameknight999 sága

Neoficiální Minecraft dobrodružství

Overworld útočí

Bitva o Nether

Připravujeme:

Dračí hrozba

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

BITVA O NETHER

MARK CHEVERTON

GAMEKNIGHT999 SÁGA
KNIHA DRUHÁ

Copyright

BITVA O NETHER

Gameknight 999 sága, kniha druhá. Neoficiální Minecraft dobrodružství
© Gameknight Publishing, s. r. o., 2014

Bitva o Nether je původní dílo fan fiction na Minecraft, které není propojeno s Minecraft nebo MojangAB. Jedná se o neoficiální dílo, které nebylo sankcionováno ani schváleno tvůrci Minecraftu.

Bitva o Nether je beletristické dílo. Jména, postavy a události jsou výsledkem autorovy představivosti, nebo jich je užíváno fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi nebo postavami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná. Minecraft® je oficiální obchodní značkou MojangAB
Minecraft®/TM & © 2009–2013 Mojang / Notch

Veškeré vlastnosti Gameknighta999 v tomto příběhu jsou zcela smyšlené a nepředstavují skutečného Gameknighta999, jenž je pravým opakem své postavy v této knize, úžasný a láskyplný člověk.

Technický konzultant – Gameknight999

Copyright © Mark Cheverton, 2014

Translation © Ondřej Kronich, 2015

Cover Illustration © JiaSen, 2014

Cover Art © Lukáš Tuma, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2015

ISBN (e-pub) 978-80-7425-497-0

ISBN (mobi) 978-80-7425-498-7

ISBN (pdf) 978-80-7425-499-4

Poděkování

Jako vždy bych chtěl poděkovat své rodině: Geraldině s jejím neúnavným optimismem a pohledem na svět, kde jsou sklenice vždy napůl plné; Jackovi, který mi připomíná, abych čelil svým obavám a šel si za svými sny; a Holly, mé inspiraci, mé skále a té, která projasňuje můj život. Také bych chtěl poděkovat mnoha čtenářům, kteří mě kontaktovali a napsali mi povzbudivé zprávy plné podpory, bez nichž bych se nechal odradit a upadl v pochyby a nejspíš bych tuto knihu nedokončil. Doufám, že se vám všem bude líbit.

*„Chceš přemoci strach? Jednej.
Chceš posílit strach? Pak čekej, váhej, oddaluj.“*

DAVID JOSEPH SCHWARTZ

Co je Minecraft?

Minecraft je sandboxová hra, která dává uživateli možnost vybudovat úžasné stavby z texturovaných kostiček různých materiálů – kamene, hlíny, písku a pískovce... Běžné fyzikální zákony zde neplatí, protože je možné postavit stavby v kreativním módu, který popírá gravitaci a v kterém nutně nemají jakoukoliv viditelnou oporu.

Možnosti, které tento program nabízí, jsou neuvěřitelné; lidé stavějí celá města, civilizace visící z útesu, ba dokonce města v oblacích; nicméně skutečná hra se hraje ve stylu Kdo přežije. V tomto nastavení jsou uživatelé vrženi do kostkovitého světa bez čehokoliv kromě základního vybavení. S vědomím, že se rychle blíží noc, musí uživatelé sehnat zásoby: dřevo, kamení, železo, aby mohli zhotovit nástroje a zbraně a byli schopni se bránit, když se objeví příšery; protože noční doba je doba příšer.

Pro získání zásob musí hráč vytvořit doly, kopat hluboko do masa Minecraftu v naději, že narazí na uhlí a železo, dvě nezbytnosti k tomu, aby bylo možné vyrobit železné zbraně, jež jsou nutné k přežití. Během kopání narazí uživatelé na jeskyně, lávou zaplavené komnaty a třeba i na vzácné opuštěné doly či kobky, kde na své objevení čekají poklady; ale chodby a místnosti hlídají stvůry (zombíci, kostlivci a pavouci), které čekají, až lapí neopatrné.

Přestože se země hemží monstry, uživatel není sám. Existují rozsáhlé servery, kde hru hrají stovky uživatelů, všichni sdílejí

společný prostor a zdroje spolu s ostatními. Po ploše hry jsou rozestry vesnice spolu s NPCčky (nehráčskými postavami). Vesničané se hemží ve vesničkách a dělají cokoli, co vesničané obvykle dělávají, s truhlami pokladů, někdy velkými, někdy bezvýznamnými, schovanými v obydlích. Když se dají uživatelé s těmito NPCčky do hovoru, mohou směňovat položky za vzácné drahokamy nebo za lektvary, stejně jako mohou získat občasný luk či meč.

Tato hra představuje neuvěřitelnou platformu, pomocí které mohou lidé vytvářet stroje (poháněné ruditem, který připomíná elektrické obvody), unikátní hry, vlastní mapy a PvP (jeden na jednoho) arény. Hra je plná vzrušující obrazotvornosti, děsuplných bitev a hrozivých monster. Je to svět, kde dobrodružství a tvořivost kráčí ruku v ruce.

Ať se vám v něm líbí!

Gameknight999

Řítil se podél jakési trati, jejíž kovové koleje se táhly do temnoty. Rytmičké klapání kol stabilně bušilo svým tempem: ču-čunk, ču-čunk, ču-čunk. Rozléhalo se to tunelem a odráželo se zpět jako nárazová symfonie. Když se rozhlédl, viděl malé šedé boky a krabí-cový vnitřek vozidla, ve kterém jel, vzhled a klapání kol mu říkaly, že se nachází v důlním vozíku. Stísněný prostor v něm vzbuzoval pocit, jako by byl obrem v malém železném vozíku, ale rozmazané chladné stěny z kamene, které ubíhaly kolem, mu dávaly pocit, že je malý a bezvýznamný.

Gameknight999 byl vyděšený.

Mysl mu zaplnily nejistota a strach. Nevěděl, kde se nachází, co dělá v důlním vozíku – a ani kam směřuje. Vše, co věděl, bylo, že někam ujížděl. A rychle.

V tu chvíli se stěny tunelu rozevřely a on spatřil velkou jeskyni – ne, byla to obrovská trhlina, která se otvírala pod modrou oblohou. Na strmých stěnách viděl zombíky, pavouky a creepery, skákali z jednoho místa na druhé a ti nejhloupější padali vstříc smrti. Když se Gameknight podíval dolů, uviděl podlahu s trhlínami zaplněnou monstry z Overworldu, všechna se courala kolem, jako by hledala něco, co by mohla pozřít... nebo někoho. Mnoho jich zíralo vzhůru na něj a z jejich hladových, planoucích očí se mu zastavovalo srdce. Chtěla ho zničit bez jakéhokoliv důvodu – jen proto, že byl naživu. Gameknight se zachvěl a byl rád, když se trhlíny ocitly za ním a stěny tunelu byly opět vyplněny pevným kamenem.

Gameknight se ohlédl zpět na trať a viděl, jak kovové kolejnice mizí v dáli a dřevěné příčné prážce jsou jen šmouhou hnědých proužků. Ale pak si všiml, že vozík zpomaluje a klapání kol polevuje ve svém bubnování, až se vozík zastavil uprostřed tunelu. S pocitem, že by měl vylézt, vystoupil Gameknight z vozíku; tělo se mu třáslو strachem. Když se rozhlédl, viděl, že důlní trať se stále táhne do nekonečna. Železné koleje vyvstávaly proti šedému kameni, ale pak se začaly ztrácet, staly se nejasnými a jaksi zastřenými, rovné koleje ztrácely obrysy, dokud se nerozplynuly úplně. Ve stejný okamžik se kamenné stěny, které se tiskly k trati, jako by také ztratily, z pevné žuly se stala vířící šedá mlha. Obklopil jej chladný a vlhký kouř, jeho mokrá povaha jej obestřela jako těžký zvlhlý hadr. Něco na tom neforemném, záhadném mraku jej vystrašilo, jako by ukrýval cosi nebezpečného a hrozivého.

A pak začalo to úpěnlivé sténání.

Byl to bědný nářek, který z něj vysál veškerou naději, úpění, které znělo zničeně a smutně zároveň, ale také hněvivě a rozzlobeně na živé bytosti, které v sobě stále uchovávaly nějakou víru v dobrý život. Bylo zaměřeno na tvory světla, kteří se stále upínali k myšlence, že být naživu je dobrá věc, a ne jen zkouška v utrpení a zoufalství; bylo zaměřeno na něj.

To úpění patřilo zombíkům... mnoha zombíkům. Gameknight se začal chvět, mrzuté úpění jej bodalo svými rampouchy strachu.

A pak se po něm z temnoty natáhly zelené pařáty a hrozivé úpění naplnilo okolní vzduch, když jak břitva ostré nehty prosvíštěly pouhé centimetry od něj. Gameknight999, zachvácený panikou, stál strnule na místě, zatímco se k němu blížil rozkládající se zombík, pomalu se vynořoval z mlhy, žluklý zápach jeho hniјícího masa mu zaútočil na smysly a ještě přikrmil jeho zděšení. Když se podíval

dolů, uvědomil si, že drží v rukou železný meč a jeho paže i hrud' jsou taktéž pokryty železem. Měl na sobě zbroj a třímал zbraň; byl schopen protiútoků. Když sebral s úsilím odvahu, přiměl svou ruku máchnout mečem a tnout po bestii, ale mysl mu zachvátil strach. Zaplnily mu ji vzpomínky na ruce zombíků plné pařátů a kousavé pavouky sekající po něm – bolest z onoho okamžiku, kdy v posledním serveru nechal detonovat výbušniny, jej stále pronásledovala ve snech. Ten poslední svět Minecraftu byl zachráněn díky jeho ne-sobeckému, hrdinskému činu – pravděpodobně jeho vůbec prvnímu. Ale cenou, kterou za to zaplatil, byly síla a odvaha, a to uvrhlo jeho mysl do trvalé paniky. Příšery ho děsily, velkého Gameknighta999; jak to bylo možné?

Ustoupil od zombíka a otočil se, aby utekl. Věděl, že to je jen sen, ale hrůza a panika mu stále připadaly skutečné. Když se otočil, zjistil, že stojí proti chumlu černých nohou, každá byla zakončená temným, zahnutým, zle vypadajícím drápem: obrovští pavouci, aspoň půltucet těch tvorů. Byli namačkaní k sobě a vytvářeli tak neprostupnou zeď zloby a zášti.

„Nemůžu bojovat se všema,“ řekl Gameknight do prázdna.

Zachvěl se.

A pak prosákl temnotou chrastivý zvuk, zvuk volně spojených kostí chřestících o sebe. Věděl přesně, co ty zvuky znamenají – kostlivci! Bledé postavy se pomalu vynořovaly z vířící mlhy a uzavíraly jakoukoliv cestu k úniku na pravé straně. Každá z kostěných stvůr měla připravený luk a šíp již založený a natažený. Ostré projektily mířily přímo na něj.

Gameknight se začal trást.

Jak dokáže bojovat se všemi těmi příšerami? Už v sobě neměl odvahy, statečnost byla roztrhána v explozi všech těch výbušnin – ne,

rozsápána na cáry všemi těmi drápy a tesáky z posledního serveru. Byl jen prázdná skořápka, slupka naplněná děsem.

Obrátil se doleva a pomalu odstupoval od oněch tří skupin v naději, že unikne bez nutnosti boje, ale jak se pohyboval, do vzduchu se vznesl vysoký chechot. Byl to maniakální zvuk, jako smích nad soužením někoho jiného, jako radost z toho, když jiná bytost trpí. Byl to hrozný zvuk, který se mu rozléhal duší a způsobil, že jehličky paniky pronikly posledními pozůstatky jeho sebeovládání, které ochraňovaly jeho mysl. A pak zdroj chechotu vystoupil z temnoty. Byl to stinný tvor v barvě zaschlé krve, temně, temně rudé, s dlouhými, štíhlými pažemi visícími dolů, že se téměř dotýkaly země, a vyhublé nohy nesly jeho stejně temné torzo.

Byl to Erebus, král endermanů z posledního minecraftového světa – serveru, který Gameknight zachránil. Tato stvůra byla jeho osobní noční můrou, nejzuřivější a nejzlejší, jakou si dokázal představit.

Otočil se a stanul proti té stvůře. Jako vždy žhnuly jeho oči doběla z nenávisti ke všem živým bytostem. Jeho touha ničit z něj prýštila jako nějaké silové pole hněvu. Gameknight učinil krok zpět. Tvor byl zčásti průhledný, jako by tam tak úplně nebyl. Za endermanovým průsvitným tělem se daly spatřit další stvůry.

„Takže, Uživateli-jenž-není-uživatelem, vidím, že se znovu setkáváme,“ uchechtl se Erebus vysokým, skřípavým hlasem.

Gameknightovi naskočila na rukou husí kůže.

„Tohle je jen sen, to není skutečný,“ říkal si pro sebe znovu a znovu.

Erebus se zasmál smíchem, z něhož mrazilo v páteři, a na chvíli se stal pevným, než opět vybledl do částečné průhlednosti.

„Skutečně to je sen,“ zaskřípěl Erebus. Jeho hlas Gameknightovi připomněl zvuk skla přejíždějícího po skle; bolely ho z toho zuby. „Ale to neznamená, že to není skutečné, hlupáku. Pořád o Minecraftu

nevíš nic, ani o serverových úrovních, na kterých existuje.“ Znovu se zasmál. „Tvoje nevědomost ti přivodí pád.“

„Ne, ty nejsi skutečný,“ řekl Gameknight, prosil. „Nemůžeš být. Já... jsem tě zabil v minulém serveru... nemůžeš být skutečný.“

„Klidně si to říkej, Uživateli-jenž-není-uživatелеm, a až tě najdu na tomhle serveru, připomenu ti, jak nejsem skutečný... až tě zničím.“

Erebus se znovu zachechtal, smích Gameknightovi rezonoval v mysli jako kladivo narážející na krystalovou vázu a jeho vůle k životu se téměř rozsypala.

„Já... s tebou budu bo-bojovat, jako na minulém serveru,“ vykoktal Gameknight, jeho slova byla ale nepřesvědčivá.

„Ha! To je k popukání,“ zaskřípěl Erebus svým vysokým, pronikavým hlasem. „Vidím tu zbabělost v tobě jako nějaký zhoubný nádor. Všechnu svou kuráž jsi zjevně nechal v minulém serveru. Jsi prázdná skořápka, rakev, co čeká na vychladlé tělo. Velice brzy mi budeš patřit.“

Enderman výhrůžně postoupil kupředu, průhlednost těla nijak nezmírňovala jeho hrozbu. Gameknight se podíval rychle k zemi, neboť nechtěl vyprovokovat tvora přímým pohledem. Temná stvůra se tyčila nad ním a zdálo se, že se vypíná stále výš a výš, jak se blížila, dokud se Gameknight necítil jako nepatrný komár před obrem.

„Vidím v tobě porážku, Uživateli-jenž-není-uživatелеm. Už teď jsem vyhrál; tvoje zbabělost předurčuje výsledek naší bitvy.“ Erebus se odmlčel, pak naklonil hlavu, takže zářící, hněvem naplněné oči zíraly dolů přímo na Gameknighta999. „Možná jsi mě přemohl na posledním serveru, ale i tak jsem se dokázal dostat na tuto úroveň. A až zničím tento svět, dostanu se ke Zdroji, a ten také pocítí můj hněv, dokud nebudou všechny žijící bytosti vykřikovat v prosbě o milost, která nikdy nepřijde. Očekávej můj příchod a zoufej si.“

Švihnutím zápěstí dal Erebus stvůrák kolem něj signál, aby pokračovaly vpřed. Tlející ruce se zelenými pařáty se po Gameknightovi natáhly a začaly mu trhat maso, zatímco stovka šípů mu pronikla tělem. Na to vstoupily do boje jedovaté pavoučí tesáky, dokud nebylo jeho tělo pohlceno bolestí. Pomalu se svět rozplynul v temnotě, přičemž oči endermana byly poslední věcí, kterou viděl, výraz plný všepohlcující, bezuzdné nenávisti.

Nakonec jej obestřela chladná a temná prázdnota jeho podvědomí. Jak ale sen vybledal, pocit bolesti a hrůzy se stále vznášel nad Gameknightovou duší.

Nový svět

Kolem něj se postupně utvářela realita, kvádrovité hrany jejich narychlo připravené jeskyně se pomalu zostřovaly. Vnitřek skrýše byl osvětlen pochodněmi, mihotavý svit odhaloval stěny z kamene a hlíny a jeho společník zvaný Řemeslník seděl naproti němu. Řemeslník byl mladým chlapcem s po ramena dlouhými, blondatými vlasy a průzračně modrýma očima, ale zvláštní na něm byl jeho vědoucí pohled. Prozrazoval moudrost ukořvanou během let, kdy žil jako vesnický řemeslník na minulém serveru Minecraftu; na tom, který zachránil pomocí mocných explozí výbušnín.

Každá vesnice měla řemeslníka – vesnického staršího, který byl zodpovědný za určování věcí, které Minecraft potřebuje. Tyto položky byly pak vyrobeny armádou vesničanů, neboli nehráčskými postavami (NPCéčky), které obývaly všechny servery. NPCéčka pracovala hluboko pod zemí, kde vyráběla své předměty, a následně svou práci rozvázela po celém digitálním světě Minecraftu za použití spletené železniční sítě, po které důlní vozíky dodávaly předměty dle potřeby. Jejich účelem bylo zaplňovat zemi předměty, které pak mohli nalézt uživatelé: tu truhlici, tam zbraň... a udržovat celý mechanismus Minecraftu v chodu bylo prací vesnického řemeslníka. Gameknightův přítel, Řemeslník, byl nejstarším vesnickým řemeslníkem na svém serveru – možná vůbec nejstarším NPCéčkem na všech serverech napříč celým minecraftovským univerzem.

Ale v tomto světě složeném z texturovaných kvádrů nebylo vše tak, jak se zdálo. Gameknight byl dlouhodobým uživatelem, hru hrál, kdykoliv jen mohl, ale dříve se domníval – jako každý jiný uživatel – že ten svět je pouhou hrou, elektronickými řádky kódu, které byly prováděny uvnitř nějakých paměťových čipů. Nyní znal znepokojivou pravdu, skutečnost, která ho zasáhla až do morku kostí – tvorové ve hře a NPCčka jsou živí! Chovali v sobě naděje a obavy, měli sny o svých dětech a pociťovali chvíle radosti a štěstí, stejně jako zoufalství ze ztráty milované bytosti. Gameknight pochopil tuto zdrcující pravdu poté, co náhodně spustil otcův poslední vynález, digitalizační paprsek. Ten jej zasáhl spalujícím bílým paprskem světla, který oskenoval každou částičku jeho já a pak ho vtáhl do programu, který běžel na řídicím počítači, který v tu chvíli představoval právě Minecraft. Gameknight byl přenesen do digitální říše, a nyní bojoval nejen za své přežití, ale za přežití všech žijících bytostí. Fyzických i digitálních.

Na serverech Minecraftu probíhala velká válka, plná zombíků, pavouků a creeperů, kteří se pokoušeli zničit všechny vesničany a ukořistit jejich životní sílu – jejich zkušenostní body (XPčka). S dostatkem XPček se jakýkoliv tvor mohl přenést do dalšího serveru, přesunout se výš a výš po úrovních digitální existence, až dokud nedosáhl Zdroje. Proroctví, známé všem bytostem Minecraftu, předpovídalo, že zničení Zdroje spustí Bránu světla, která pak transportuje všechny stvůry do fyzického světa, kde budou mít možnost zničit všechny živé bytosti. Gameknight nezvratně vytvořil most, zatímco Zdroj byl stále netknutý, tím, že aktivoval otcův digitalizér, a nyní mohl být dost dobře zničen i jeho vlastní svět. A Gameknight999, Uživatel-jenž-není-uživatelem – jak jej označovalo proroctví – byl jedinou osobou, která mohla Bránu zavřít.

Poté, co zabil Ereba, krále endermanů, a úspěšně zastavil příval stvůr na posledním serveru, byli Řemeslník a Gameknight vyneseni do této nové serverové platformy, o jednu úroveň blíže ke Zdroji. Myslel si, že jsou zde v bezpečí, ale jeho sen do něj zasel pochyby. Cítil, že válka o Minecraft stále zuří na tomto serveru, a jeho sen o Erebovi to jen potvrzoval. Měl by říct Řemeslníkovi, že k němu promlouval Ereb, vyhrožoval jemu i tomuto serveru, nebo to byl jen hloupý, jakkoliv děsivý sen?

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Řemeslník, světlé vlasy rozčuchané a zašmodrchané poté, co celou noc prospal na tvrdé zemi.

Byl to stále zvláštní pocit vidět ho jako mladého chlapce. Na posledním serveru byl Řemeslník šedovlasý stařec, ale poté, co se přenesl do tohoto nového serveru, se před ním respawnoval do podoby mladého kluka.

Někdy si Minecraft dělá, co chce, ať se vám to líbí, nebo ne, pomyslel si Gameknight.

„Jo, jsem v pohodě, jenom jsem nespál moc dobře,“ řekl napůl popravdě.

Gameknight se postavil, vytáhl lopatu a postavil se proti hliněné zdi. Podíval se dolů na svou lopatu a uvědomil si, jaké měli štěstí, že narazili na tyto nástroje v oné prázdné vesnici, přestože ho pořád zajímalo, kam se všichni poděli. Byla napůl zničená, s mnoha budovami vypálenými do základů.

Co tu vesnici zničilo... a kam všichni zmizeli?

Gameknight z toho byl stále zmatený. Žádný řemeslník by neopustil svou vlastní vesnici... pokud tedy nebyl... Nechtěl na to ani pomyslet. Zavrtěl hlavou, aby zapudil zneklidňující myšlenky do koutu své mysli a obrátil se ke svému příteli.

„Už je ráno?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl s pokývnutím Řemeslník. „Můžeme si prokopat cestu ven.“

Bylo vždy důležité vědět, kdy je v Minecraftu den a noc. Zombíci, obrovští pavouci, slizové, creepeři a děsiví endermanové vycházeli po setmění a lovíli neopatrné. Nejlepším způsobem, jak mohl přežít, bylo mít příbytek, kde se člověk mohl schovat, nebo si vykopat díru a uzavřít se uvnitř, dokud noc nepomine. Právě to dělali posledních několik týdnů: přes den pokračovali v pátrání po vesničanech a za noci se schovávali v jeskyních.

Potřebovali najít vesničany, aby mohli vytvořit armádu a porazit cokoli, co ohrožovalo tento server. Poslední bitva o Minecraft se blížila a jediné, co stálo mezi stvůrami a všemi těmi elektronickými životy na všech serverech, byl Řemeslník a Gameknight999... a to nemohlo stačit. Potřebovali vesničany... spoustu vesničanů.

Zatím narazili na tři NPC vesničky, všechny byly ale opuštěné a částečně zničené. Žádný z vesničanů tam nezůstal. Ticho uvnitř řady budov bylo ohlušující. Gameknight si dokázal představit strašnou bitvu, která je vyhnala z jejich domovů... nebo hůř. *Mohl v tom mít prsty Erebus?* Pokud by za to mohl král endermanů, pak by Gameknight jaksi ucítil v dané oblasti jeho přítomnost. Ne, tohle bylo dílo někoho jiného. Možná to byl nějaký nový tvor, který byl ještě horší než ta temně rudá noční můra.

Když se vrátil svou myslí zpět do teď a tady, zabořil Gameknight lopatu do hliněné stěny. Rychle uvolňoval kvádry, které padaly na zem. Hnědé kostky se na chvíli vznášely, pak se nějakým způsobem přesunuly do jeho inventáře; stále si nebyl jistý, jak to fungovalo. S jistým úsilím pomocí svého kamenného nástroje

rychle vytvořil ve stěně otvor, čímž umožnil zlatým pruhům slunečního světla zazářit do jejich malé nory.

Jakmile vyšel na otevřené prostranství, rychle schoval lopatu a vytáhl svůj dřevěný meč, přičemž sledoval okolí kvůli případným hrozbám. Nedaleko se lenivě pásla malá skupinka krav, jejich jemné bučení se neslo vzduchem. Gameknight přistoupil ke kravám, zatímco Řemeslník vyšel ven z jejich skryše. Brzy budou potřebovat jídlo; jejich zásoby chleba a melounů se neochvějně tenčily a krávy představovaly dobrý zdroj obživy. Ale nechtěl na krávy útočit kvůli jídlu, leda že by nebylo zbytí. Otočil se a podíval se na svého společníka. Přál si, aby to Řemeslník mohl udělat za něj, ale mladý chlapec měl paže složené na hrudi jako všichni vesničané, jejichž ruce byly věčně schované v rukávech, protože nebyli schopni použít jakýkoliv nástroj či zbraň. Dokud nenajdou nějaké dřevo, aby vyhotovili pracovní stůl, Gameknight nemohl uvolnit Řemeslníkovy ruce. To znamenalo, že všechno zabíjení bude na něm, což bylo něco, na co nebyl připraven... alespoň zatím.

Zavrtěl hlavou, odstoupil od krávy a obrátil se ke svému příteli.

„Počkejme na další den, než začneme zabíjet zvířata,“ navrhl.

Řemeslník přikývl; jejich hlad byl stále ještě zvládnutelný... ale ne na dlouho.

„Pak tedy vyražme,“ řekl mladý chlapec a obrátil tvář k vzdálenému horskému hřebenu. Krajina před nimi odhalovala jemně zvlněné kopce zarostlé trávou, s občasnými stříkanci žlutých, rudých a modrých květů, které skvrnily celou scenérii. „Myslím, že cítím něco tím směrem, k horám. Zvuky minecraftového mechanismu, hudba Minecraftu, jak to nazýváme, mě, jak se zdá, volá z toho směru.“

„To už říkáš několik dní.“

„Já vím, ale pořád cítím, že je něco s tímhle světem špatně. Něco je mimo rovnováhu, z mně neznámého důvodu. Disharmonie v hudbě Minecraftu je někde tímto směrem.“

„Dobře, tak nás ved.“

Řemeslník mířil rychlým krokem směrem k tyčícím se horám a cestou si broukal hravou melodii. Gameknight mu byl v patách, hlavou otáčel doprava doleva a pátral po nebezpečí. Nacházeli se v prostředí travnatých plání, v dohledu žádný strom. Jediné nebezpečí mohl být pravděpodobně občasný obří pavouk nebo creeper, ale na takto rovném terénu uvidí stvůry i na velkou vzdálenost; stupeň jejich ohrožení byl minimální. Ale i tak se bál. Bitva, která zachránila poslední server, byla strašlivá a vysála z Uživatelé-jenž-není-uživatelé všechny zbytky odvahy. Vzpomínka na všechny ty drápy a zuby, jak je trhají, a ta všeprostupující bolest a čirá panika jej stále pronásledovaly každou bdělou vteřinu; a nyní, jak se zdálo, vstoupily i do jeho snů.

„Kéž bychom tu měli nějaké stromy na dřevo,“ zamumlal Gameknight tiše.

„Moje prateta mi jednou pověděla o době, kdy objevila zemi, ve které nebyly žádné stromy. Říkala, že tam rostly místo toho jen obří houby,“ řekl Řemeslník. Gameknight byl schopen odhadnout, že tohle bude jeden z dalších Řemeslníkových příběhů, a obrátil oči v sloup. Staré NPCčko v mladém těle vyprávění příběhů milovalo. „Ona a její kamarád se rozhodli vydat se za dobrodružstvím. Vypluli na loďce, aby zjistili, co se nachází na druhé straně velkého moře.“

„To se mi nezdá jako ten nejchytřejší nápad.“

„Nejspíš ne, ale ona byl známá tím, že dělala hloupé věci, které, jak se zdálo, vždycky vedly k velkým objevům. No, každopádně

si vzali loďku a vypluli z vesnice. Plavili se mnoho dní, za bouřlivých nocí a spalujících horkých dní, až dokud konečně nedorazili k nové zemi. Moje prateta – jmenovala se Mlékařka, ale já jsem jí říkal Milka – no, řekla mi, že ta země byla posetá obrovskými houbami. Byly to přerostlé rudé věci s bílými skvrnami na bocích. Myslela si, že možná jde o nějaký druh testovací oblasti, kterou používá Tvůrce a kde experimentuje s nějakým novým updatem serveru.“

„Tvůrce... máš na mysli Notche?“

„Ano, samozřejmě, Notch, tvůrce Minecraftu,“ řekl Řemeslník, jako by to bylo úplně jasné.

Na chvíli se zastavil, aby propátral jejich okolí, hledaje v krajině nebezpečí. Byli sami, pouze s kravami a prasaty poblíž. Dvojice, spokojená, že všechno je v pořádku, pokračovala dál.

„Nicméně mi povídala, že to byla neuvěřitelná zem, ale byla ráda, když byla opět doma.“

„Dostala se do potíží, že se vydala na takovou výpravu?“ zeptal se Gameknight.

„Samozřejmě, bylo mi řečeno, že se vždycky dostala do potíží za to, že zkoušela nové věci, jako byla tahle.“

„A to se nebála dělat tyhle nové, bláznivé věci?“ zeptal se a cítil, jak se kolem něho stahuje strach jako nějaký jedovatý had.

„Je zajímavé, že to říkáš, Gameknighte, protože před dávnou dobou, když Milka byla nejstarší osobou, kterou jsem znal, mi řekla něco, na co nikdy nezapomenu. Řekla: ‚Pamatuj, chlapče, že věci, které jsou nové, se zdají děsivé jen proto, že nejsou ještě dost staré. Poté, co konečně uděláš něco nového, strach, který tě tísnil, odplyne jako ranní mlha, protože *nové* se stane *starým*. Zaměř se na to, jaké to bude *potom*, co uděláš tu věc, a *nové* se

stane *starým* během mžiku.⁴ Druhého dne umřela. Byla to poslední věc, kterou mi kdy řekla.“

Řemeslník na chvíli opět ustal v chůzi a pak pomalu zvedl jednu ruku do vzduchu. Gameknight byl v šoku; *jeho ruce... byly oddělené!* Než mohl Uživatel-jenž-není-uživatelem promluvit, Řemeslník zvedl ruku výše, prsty široce roztažené, pak pomalu sevřel ruku v pěst a pevně ji stiskl. Mírně se uklonil, pak spustil ruce a jeho paže se znovu spojily na hrudi.

„Tvoje ruce...“

„Vzdání pocty za mrtvého,“ vysvětlil Řemeslník. „To je jediná věc, kterou může NPCčko se svými rukama udělat... vzdát hold milovaným, které jsme za ty roky ztratili.“

Gameknight se podíval na svého přítele a viděl smutek v jeho očích, když vzpomínal na svou Milku. Řemeslník pak vzhlédl k němu a předvedl svůj typický, život milující úsměv, načež se dal znovu do chůze. Mladé NPCčko si začalo broukat melodický nápěv a hudba je oba pozvedla na duchu. Těsně za sebou pokračovali přes travnatou pláň a očima přejížděli po obzoru, zda nespátří to, co zoufale potřebovali: vesnici s NPCčkama.

Dali se do běhu, a Gameknight přitom ucítil hranaté slunce, pomalu se sunoucí od horizontu a směřující vysoko do nebe. Z jeho záře cítil teplo a život na své pokožce, zatímco zalévala krajinu povzbudivým svitem. Miloval rána, hlavně z toho důvodu, že bylo daleko do noci. Z pomyšlení na kvádrovité slunce, jak postupně olizuje za soumraku horizont, ucítil krátké bodnutí strachu, z něhož mu na rukou vyskočila husí kůže.

To je k smíchu, pomyslel si. *Ještě se ani nezešěřilo a já už mám strach, že slunce zapadne.* Zavrtěl hlavou ve snaze zapudit svou iracionální paniku.